

Skupa hrana svakome dostupna

Ovih se dana mogu čuti najave da će na jesen poskupjeti hrana. Velike suše i neki drugi običnom čovjeku nepoznati razlozi učinili su svoje. U svakom slučaju jedno je sigurno. Hrana nam neće biti darovana. No to i nije neka novost jer svaka hrana ima svoju cijenu. Od onih primamljivih raznolikih peciva iz gala pekara Mlinara ili Dubravice do zimnice koja polako osvaja svoje mjesto na policama supermarketa. Briga je svakog čovjeka, naročito vođitelja domaćinstava, pobrinuti se sukladno svojim primanjima i mogućnostima osigurati potrebnu hranu za sebe i svoje najbliže. Tako je to bilo od uvijek. Hraniti se nije luksuz, već osnovna ljudska potreba i pravo i stoga nam nije svejedno kada čujemo vijesti kako sve više ljudi teško pronalazi svoj svakidašnji kruh.

Proteklih nedjelja u liturgiji čitamo šesto poglavlje Evanđelja po Ivanu. Nije sigurno bez razloga Crkva posvetila čak pet nedjelja ovom prekrasnom odlomku. U njemu Isus započinje jednu od najkontraverznijih tema svoga propovijedanja. Nakon velikog čuda umnažanja pet kruhova i dvije ribe, Isus se nadovezuje na jedan od najznačajnijih trenutaka u povijesti izabranog naroda kojeg u pustinji Gospodin hrani manom ili nebeskim kruhom. Velika novost koju ovdje imamo jest da se Isus okupljenim židovima predstavlja kao kruh života. „Ja sam kruh života“ Iv 6,34. Nalazimo se pred središnjim otajstvom naše vjere i liturgija nas potiče da o njemu razmišljamo. Isus sam, njegovo tijelo, naša je hrana. Neki pogrešno tumače ovaj odlomak tvrdeći da se radi o simboličnom govoru ili Isusovoj metafori. Već dvije tisuće godina Katolička crkva u ovim Isusovim riječima vidi ono što će se na posljednjoj večeri ispuniti. Isus ostavlja sebe nama za hranu. Nitko od nas ne može učiniti tako nešto. Pitajmo se zašto se Isus naziva kruhom života? Zato što kruh nije ničiji a svi ga mogu imati. Jednako je potreban siromašnim i bogatima, slavnima i zaboravljenima. Kruh jedemo na nebrojene načine i uvijek nam paše. Tako i Isus. Potreban je svima a nitko ga ne može prisvojiti, svakome se daje a uvijek ga ima za onog drugog. U svim prilikama života On je s nama.

No vratimo se na početak i ponovimo da kruh ima svoju cijenu. Kruh i pecivo koje jedemo plod su dugotrajnog postupka i marljivog rada. Mi jedemo jer nam je netko to omogućio. Od seljaka koji sije žito, pa brašna i sve do vatre u kojoj se peče kruh. Kruh koji jedemo nije besplatan. Netko ga je platio. Pitamo se da li je tako sa kruhom života? Da li je kruh koji nam daje Isus besplatan? Možda će se netko iznenaditi, ali kruh života ostavljen nam kao snaga za život nije besplatan. I on ima svoju cijenu. Hostija, kako još nazivamo svetu euharistiju, latinski je termin za žrtvu. Tijelo Kristovo koje blagujemo na Svetoj misi zapravo je Isus koji se za nas daje ili žrtvuje. To njegovo davanje nama, cijena je naše duhovne hrane. Kruh života plaćen je skupocjenom Isusovom žrtvom na križu. Božji ljubljani i jedinorođeni Sin umire kako bi ti mogao živjeti. On podmiruje računa kako bi smo mi mogli blagovati besplatno. Nitko od nas ne može

platiti kruh koji nam Bog daruje. Mi jednostavno nemamo taj novac niti valutu. Račun je platio sam Isus Krist i to prolivši i posljednju kap svoje predragocjene krvi. Skupa duhovna hrana svakome dostupna. Otac nebeski ne traži da platimo tijelo njegova Sina, već nas poziva da ga blagujemo.

Učili su nas da se kruh ne baca niti prezire, već poštuje i cijeni. Netko je za njega radio i znojio se. Isto tako da bi se ti mogao duhovno nahraniti Bog je platio visoku cijenu. Počni to cijiniti.

19.08.2012.

vlč.Borna Puškarić